

DEN VÆRSTE OVERGANGSALDER!

Hvordan kan han bare sidde der? Bare sidde og spise sin spagetti med kødsovs, som om intet var hændt. Han ved jo, at jeg ved hvad han har gjort. Eller gør han? Måske gør han, måske gør han ikke. Men hvis han ved, at jeg ved det, hvorfor har han så ikke sagt noget. Og hvis han ikke ved, at jeg ved det, hvorfor fortæller han mig det så ikke? Jeg observerer hver en lille bevægelse, han tager, og følger intenst hans gaffel dreje rundt nede i pastaen. Han ryster en smule, mon det er det? Det er helt sikkert giften i hans krop, der reagerer. Hans krop er sikkert ved at dø indeni, og om en uge har hans hjerne sikkert skrumpet sig så lille som en champignon. En rå og kedelig champignon.

”Hvad fuck er der galt med dig?!” udbryder han pludselig. Det giver et sæt i mig og resten ved middagsbordet. ”Hvad der er galt med mig? Du mener vist hvad der er galt med dig, knægt!” kommer det ud af mig. Jeg kan mærke, at jeg er vred. ”Hvad snakker du om? Det er sgu da dig, der sidder og glør som en anden freak!” Nu er han også vred. Mine øjne stirrer bestemt på Kasper, som sidder på sin telefon. ”Øhm William, sådan skal du ikke snakke til din mor!” Nu bliver han endnu mere sur, det er tydeligt. ”Jeg skrider over til Emil!” mumler han og går lydigt fra bordet. ”For Guds skyld for-

bliv som du er. Forbliv min søde Frida,” siger jeg og kigger over på hende. Hun nikker næsten bange.

Senere på aftenen, da klokken siger krimi på DR1, kommer William listende ind ad døren i håbet om ikke at blive hørt. Men jeg er en mor, jeg hører alt. ”Velkommen hjem” siger jeg skarpt. Han skal vide, at man ikke bare kan snakke sådan til sin mor også bare gå sin vej. Han svarer mig ikke, men går direkte ind på sit værelse og smækker døren hårdt i. Det var vidst det bedste svar, jeg kunne få.

Indkøbsposerne borer sig ned i mine hænder, da jeg med besvær bærer varerne ud fra bilen. Pludselig virker Kaspers ide om at købe hus som en fremragende plan. Men jeg elsker den her lejlighed alt for højt. De gammeldags lofte med krummeluere ned ad væggene og de sprossede vinduer. ”Av for satan!” udbryder jeg pludselig, da jeg taber den tunge irmapose fyldt med frugt og konservesdåser ned på min ene fod. De gammeldags lofte og de sprossede vinduer virker nu ikke ligeså fine som før. Endelig når jeg hoveddøren. Indenfor kan jeg høre lav muis og latter. Uden først at tænke styrer jeg direkte mod hans værelse. ”Mor?” siger han forskrækket, da jeg med faste bevægelser åbner døren. Jeg bliver selv en smule overrasket over mig selv. Inde på værelset sidder en anden dreng og to piger. Jeg har ikke set nogle af dem før. ”Vi skal snakke sammen!” siger jeg skrappt. Hvorfor gør jeg det her? Drengen og de to piger mumler noget om, at de nok også må til at gå hjemad, og efter et akavet kram og et lille venligt farvel til mig, smutter de ud af døren og ned af trapperne. Han tager hænderne op til ansigtet, da jeg vifter ham med ud i køkkenet.

”Hvad nu?” Han sætter sine klamme beskidte sokker op på det nye hvide spisebord. Jeg tager en dyb indånding og ignorerer det. ”Jeg synes, at vi skal snakke om det, der skete i lørdags,” siger jeg. Pludselig bliver han helt paf. Tydeligvis vidste han ikke, at jeg vidste det. ”Jeg ved, hvad der skete, okay. Og jeg er meget skuffet over, at du ikke har fortalt mig det.” Nu ser han ikke paf ud mere, snarere irriteret. ”Hvad er det helt præcis du ved?” siger han på en lidt for kæk og fræk måde. ”Jeg ved, at du blev så pissestiv, at du endte med at sælge dit eget pis for penge, fordi at folk bare med en enkelt slurk nok skulle blive fulde af alt det gift, der havde blandet sig med dit klamme urin!” vælter det ud af mig. Jeg holder masken cool, selvom jeg indeni har lyst til at skyde mig selv. Hvorfor er jeg så sur? Hans reaktion gør mig heller ikke mindre vred. Han begynder at skraldgrine, hvorefter han flabet svarer: ”Du er så latterlig! Kunne jeg være mere ligeglad? Nej det tror jeg ikke!” Jeg er mælløs. Det sagde han, hvorefter han larmende gik ud ad døren ned ad trapperne efter sine venner. Tænk engang.

”Mor?” Frida står i køkkenet og stirrer forskrækket på mig. Jeg sidder helt stille ved spisebordet og stirrer tilbage på hende. Lidt efter kommer Kasper også ind i køkkenet, og også han stirrer. ”Jeg er træt, jeg går tidligt i seng,” svarer jeg og lister ind på soveværelset, mens jeg bag mig hører Frida hviske: ”Far, hvad er der galt med hende?” Ja, hvad er der egentlig galt med mig? Gid jeg vidste det.

Bank bank! Jeg vender mig svagt om i sengen og ser døren åbnes. Mine trætte øjne møder det skarpe lys, og en skikkelse i form af min søn kommer ind. ”Mor, mor?” Jeg kigger på ham og smiler en smule søvndyssigt, mens jeg sætter mig op. ”Hej min søde skat, jeg...” når jeg at sige, men han afbryder mig: ”Mor, du skal bare vide, at jeg drikker. Jeg drikker, fordi at det er sjovt, og fordi at jeg har lyst, okay.” Han klør sig tænksomt i håret, før han fortsætter: ”Jeg ved, at du altid har haft det stramt med alkohol, og jeg ved også godt hvorfor, selvom du selv aldrig ville indrømme, at det er derfor. Ikke engang overfor dig selv, du har sikkert ikke engang skænket det en tanke.” Han kunne ikke have mere ret. Bare at tænke tanken har været mit mareridt siden den nat. ”Det var sådan onkel Karl døde, ik?” spørger han. Jeg nikker.

”Og du føler måske, at det var din skyld, at han døde. Fordi at du lod ham gøre det. Men det er det ikke mor. Det er det ikke.” Jeg begynder at græde og tårnene vælter ned ad mine kinder. Han krammer mig. Og sådan sidder vi i et par minutter, med armene om hinanden. ”Det ville aldrig ske for dig. Du er så klog min dreng, så klog, så klog,” får jeg fremstammet. Han tager min hånd. ”Jeg er kun så klog, fordi at jeg har den bedste mor i hele verden!”

Og der går det op for mig. Han er ved at blive voksen. Og det er okay.

Sara Johansen, 8. klasse